

žarek dobrote

10/XVII
oktober
2019

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Seminar Karitas 2019
- 3 ••• Teden Karitas
- 4 ••• Prižgimo manj sveč in manjšo svečo za dober namen
- 4 ••• Namenitev 0,5 % dohodnine župnijski karitas za ljudi v stiski

KARITAS +

- 5 ••• Bolj aktivni na družbenih omrežjih in inovativnih pri akcijah
- 6 ••• Spremljanje in zagovorništvo

VARUJMO ŽIVLJENJE

- 6 ••• Imela boš življenje, na katerega boš ponosna. In nikoli ne boš pogrešala ljubezni

STISKE SODOBNIH DRUŽIN

- 8 ••• Kupovanje sreče – zasvojenosti kot simptom sodobnega načina življenja

NA OBISKU

- 5 ••• Dobrodelnost v župniji Dobrna

MLADA KARITAS

- 10 ••• Karitas mladih
- 10 ••• Dogaja se
- 10 ••• Mladi se predstavijo

- 11 ••• Ostanite v moji ljubezni

- 12 ••• Molitev za delavce

- 13 ••• Obisk koroške Karitas
- 13 ••• Tukaj sem, zgodi se!

KOPER

- 14 ••• Umetniki za Karitas so odrinili na globoko
- 15 ••• Podoba svete Matere Terezije v vseh centrih Karitas koprške škofije

MARIBOR

- 16 ••• V novem domu se dobro počuti
- 16 ••• Alzheimer Cafe v lenarški knjižnici

MURSKA SOBOTA

- 17 ••• Romanje ŽK sv. Jurij ob Ščavnici
- 18 ••• Vsaka skupina je enkratna

NOVO MESTO

- 19 ••• K Mariji in blaženemu Alojziju Grozdetu na Zaplaz

LETOVANJA

- 20 ••• Letovanja starejših v Portorožu
- 20 ••• Portorož in Sončna hiša

- 21 ••• Pomoč Slovincem v Venezueli

- 22 ••• Migracije

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

- 1. 10. Brezplačno pravno svetovanje, Celje, ob 10h
- 1. 10. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje, ob 9h
- 1. 10. Usposabljanje za izredne delivce obhajila (Psihologija bolnih in starostnikov), Vrbje, ob 18h
- 1.10. Drugačen svet – srečanje in pričevanje za sodelavce Karitas, Olimje, ob 17.30
- 2. 10. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje, ob 9h
- 2. 10. Predavanje: Novosti na področju pokojninske zakonodaje, Vrbje, ob 18h
- 3. 10. Drugačen svet – srečanje in pričevanje za sodelavce Karitas, Vrbje, ob 18h
- 7.-11.10. Letovanje starejših v Portorožu
- 8. 10. Usposabljanje za izredne delivce obhajila (Sveta evharistija – zakrament Ljubezni), Vrbje, ob 18h
- 9. 10. Predavanje: Osebo dopolnilno delo in delo upokojencev, Vrbje, ob 9h
- 16. 10. Delavnica: Podpora pri spoprijemanju z depresijo, Vrbje, ob 10h
- 16. 10. Predavanje: Osebo dopolnilno delo in delo upokojencev, Vrbje, ob 9h
- 23. 10. Delavnica: Podpora pri spoprijemanju z depresijo, Vrbje, ob 10h
- 24.10. Kateheza (Vera, upanje, ljubezen), Vrbje, ob 18.30

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

- 2. 10. Srečanje DK Ilirska Bistrica
- 8. 10. Srečanje DK Idrija Cerkno
- 8. 10. Srečanje Tolminske OK
- 8. 10. Umetniki za Karitas v Pretorski palači v Kopru, ob 17.30
- 8. 10. Zahvalna sveta maša v koprski stolnici, ob 19h
- 11. 10. Dobrodelna prireditev Goriška dlan, Nova Gorica
- 16. 10. Odbor ŠK za starejše, bolne
- 18.-19. 10. Seminar Karitas, Mirenski Grad
- 22. 10. Srečanje Goriške OK
- 28.-30. 10. PNC, počitniški program

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

- 5. 10. Srečanje prejemnikov pomoči in prostovoljcev Karitas ob Dekanijskem misijonu v Mariboru, Župnija Maribor – sv. Janez Bosko
- 9. 11. Duhovna obnova za sodelavce in prostovoljce Karitas mariborske nadškofije, Ptujška Gora, ob 9.30

Teden Karitas

25. 11.– 1. 12. 2019

geslo: **Dobro iz vsakega srca**

27. 11. romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo

27. 11. dobrodelni koncert Klic dobrote

1. 12. nedelja Karitas

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Luka Oven •

tema meseca

SEMINAR KARITAS 2019 DOBRO IZ VSAKEGA SRCA

leto 2019	lokacija
11. in 12. 10.	Dom sv. Jožef Celje
18. in 19. 10.	Samostan Stična
18. in 19. 10.	Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
25. in 26. 10.	Zavod Marianum Veržej

Program:

PETEK:

Ob 17h: Registracija udeležencev in namestitvev za spanje

Ob 18h: Molitev rožnega venca in sveta maša

Ob 19h: Večerja

Ob 20h: Predavanje: **SVETOVANJE, VZGOJA, SPREMLJANJE ZA PROAKTIVNO REŠEVANJE PROBLEMOV, DA SE OSEBA, KI JE V STISKI, LAHKO IZKOPLJE IZ TE STISKE**

Na predavanju bosta predavatelja **Urška Justin Repar** (Mirenski Grad in Veržej) ter **dr. Tomaž Erzar** (Celje in Stična) spregovorila, kako ljudi v stiski, ki za izhod iz stiske naredijo zelo malo ali celo nič oz. nimajo volje, da kaj spremenijo, spremljati, jim svetovati, jih vzgajati, hoditi z njimi na poti, jim postaviti ogledalo, meje ..., da bi zmogli korak naprej. Predvsem pa, kako naj kot prostovoljci, sodelavci Karitas, pomagamo, da ne da bi nehote gradili naslednje generacije odvisnikov od socialne ali drugih oblik pomoči. Večer bomo zaključili z ogledom kratkega filma in molitvijo.

SOBOTA:

Ob 7h: Sveta maša

Ob 8h: Zajtrk

Ob 9h: Dve krajši strokovni predavanji

1. predavanje: **POMOČ ZAHTEVNIM LJUDEM**

Kako opolnomočiti prostovoljce, sodelavce Karitas, da se bomo pravilno odzvali na zahtevne ljudi in na nasilje uporabnikov pomoči? Kako postaviti meje in s tem zaščititi tudi sami sebe?

Predaval bo eden izmed naslednjih predavateljev: **mag. Drago Sukič, Barbara Feguš, Alenka Petek, Meta Horvat Fajdiga.**

2. predavanje: **PRAVA POMOČ ZA LJUDI V STISKI**

Kdaj in kako se odločati za materialno pomoč, upoštevajoč ne samo premoženjski cenzus, ampak tudi druge osebne okoliščine, smrt v družini, ločitev staršev, zanemarjenost otrok, nepravilno vzgojo ...

Med predavatelji bodo: **Vlasta Glavač, Lidija Jerebic, Urška Mumelj, Andreja Verovšek.**

Ob 10.45: Pavza s kavo

Ob 11.15: Predstavitev različnih primerov dobrih praks Karitas v Sloveniji in tujini o vključevanju mladih, načinih zbiranja sredstev ...

Ob 11.45: Kratka pavza

Ob 12.15: Delo v skupinah: Primeri pomoči posameznikom, družinam in moj pogled na Karitas v prihodnjih letih

Ob 13.15: Poročilo iz delavnice in povzetek seminarja s priporočili

Ob 14.00: Kosilo

3

TEDEN KARITAS: DOBRO IZ VSAKEGA SRCA

Helena Zevnik Rozman

Teden Karitas: 25. 11.–1. 12. 2019

Letošnji teden Karitas nas bo vodil pod geslom »**Dobro iz vsakega srca**«, ki nas v letu vseživljenjske kateheze še posebej vabi, da iz vsega svojega srca vsem okoli sebe – otrokom, staršem, starim staršem, prijateljem, znancem, sosedom in celotni družbi – oznanjamo Božjo ljubezen in dobroto do vsakega človeka. Naj letošnji teden Karitas nagovori vse ljudi, da bodo v svojih srcih poiskali svoje dobre zaklade in jih delili soljudem, še posebej tistim, ki so v stiski.

Knjižica za teden Karitas

Za lažjo pripravo aktivnosti v tednu Karitas pripravljamo posebno knjižico, ki jo boste lahko uporabili za oblikovanje svetih maš v tednu Karitas in za nedeljo Karitas, za molitveno uro ali za pripravo srečanj za različne skupine v župnijah, predvsem pa za vključevanje mladih. Poleg tega bo v knjižici tudi gradivo za svetovni dan ubogih, ki ga praznujemo 33. navadno nedeljo v cerkvenem letu, ki bo letos 17. novembra.

Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo: 27. 11. 2019

- ob 11.30 molitev

- ob 12h sveta maša

Romanje na Slomškovo Ponikvo nas tudi letos sodelavce, prostovoljce Karitas vabi, da skupaj poroamo k sv. Martinu na Ponikvo. Veselje in delo vseh nas bomo položili na oltar in drug drugega spodbudili, da svoje delo, znanje, odprtost do sočloveka v stiski prenesemo v naše župnije.

Skupno kosilo v Celju

Srečanje s sodelavci Karitas iz vse Slovenije bomo ob 14h nadaljevali s skupnim kosilom v dvorani Celjskega sejma v Celju, ki ga pripravijo pridne roke sodelavcev Škofijske karitas Celje. Čas za kosilo bo tudi

čas za pogovor, deljenje lepih misli in objemov. Vedno je lepo videti in stisniti roko komu, s katerim smo skupaj preživeli lepe trenutke. Številne skupne zgodbe, dogodki, osebe pa nas povezujejo tudi pri Karitas.

29. dobrodelni koncert Klic dobrote v Celju: 27. 11. 2019

- ob 16h javna generalka
- ob 20h dobrodelni koncert z neposrednim prenosom na 1. programu TV SLO, Radiu Slovenija in Radiu Ognjišče

Sodelavci Karitas se boste lahko udeležili javne generalke Klica dobrote v dvorani Golovec.

4

PRIŽGIMO MANJ SVEČ IN MANJŠO SVEČO ZA DOBER NAMEN

Peter Tomažič

Prižiganje sveč na grobovih je lep običaj in je v Sloveniji še posebej razširjen. S prižigom svečke se na duhovni ravni povežemo z našimi umrlimi sorodniki in prijatelji. Tako izrazimo tudi spoštovanje našim prednikom. Še posebej je to poudarjeno za Vse svete, ko se običajno srečajo tudi sorodniki. Na ta dan je vsako leto prižganih več kot 10 milijonov sveč, kar je v povprečju več kot 12 sveč na gospodinjstvo. Če pomislimo, da mnogi ne obiščejo grobov, je ta številka še toliko večja.

Bogato založene police v trgovskih centrih in trgovinah nas bodo že oktobra vabile, da kupimo čim večje sveče, če se le da, zelo poceni in v paketih. Mnoge sveče so narejene iz zelo slabih in škodljivih materialov. Nastajajo velike količine odpadkov, ki obremenjujejo okolje. Enako velja tudi za elektronske sveče, ki vsebujejo baterije in elektronska vezja, ki jih je zelo težko reciklirati ter zanje ni zabojnikov.

Na Slovenski karitas tudi letos v akciji »Manjša sveča, za sočloveka sreča« pozivamo k manjši porabi sveč in k uporabi manjših sveč, ki gorijo krajši čas. S tako odločitvijo bomo varovali okolje, ob tem privarčevana sredstva pa lahko podarimo za ljudi v stiski. Sveča Karitas za dober namen je klasična sveča, izdelana je v Sloveniji iz kvalitetnih materialov in se v celoti reciklira. Je manjša in z lepimi motivi vabi k darovanju. Njeno velikost nadomešča dober namen, saj se vsak lahko odloči, da daruje več, kot je primerjalno vredna sama sveča, in podpre materialno pomoč ljudem v stiski v svojem domačem okolju. Svečo je možno dobiti na župnijskih in škofijskih Karitas.

Bolj bistvena od dolžine dni gorenja, vrste, velikosti in števila sveč je duhovna povezanost z našimi rajnimi. To nas zagotovo spodbuja tudi k večjemu sočutju in odprtosti do ljudi, s katerimi živimo. Hkrati pa lahko

s svojim darom namesto sveč še nekaj lepega in konkretnega naredimo za ljudi okrog nas, ki bijejo bitko za vsakdanji kruh. K taki drži pri ravnanju s svečami vabi Karitas tudi svoje prostovoljce in sodelavce.

Novost: PAPIRNATE LUČKE IN POSLIKANI KAMENČKI

Z željo po zmanjšanju števila sveč ob prazniku Vseh svetih so na Škofijski karitas Celje oblikovali »lučke« – papirnati krog z natisnjeno svečko, sporočilom oz. molitvijo in logotipom Karitas. Papirnate lučke ponujajo poleg sveč Karitas. Tako želijo poudariti ekološko prizadevanje za ohranitev narave in zmanjšanje odpadkov ob vsakoletnem povečanem obisku grobov pokojnih in biti solidarni z ubogimi ob spominu na rajne. Na nekaterih župnijskih Karitas na Primorskem vključijo tudi otroke, ki rišejo rožice na prodnike in namesto sveč zbirajo prispevke za ljudi v stiski.

NAMENITEV 0,5 % DOHODNINE ŽUPNIJSKI KARITAS ZA LJUDI V STISKI

Peter Tomažič

Jesen je priložnost, da povabimo župljane k namenitvi dela dohodnine za župnijsko Karitas. Pomembno je, da nagovorimo predvsem zaposlene, saj upokojeneci praviloma nimajo dohodnine ali pa je ta zelo majhna. To možnost lahko predstavimo tudi na skupinah v župniji (pevski zbor, zakonska skupina, ŽPS, starši veroučencev, birmancev ...) ali na različnih dogodkih. Lepa priložnost je tudi ob zbiranju prispevkov za sveče Karitas, ob organiziranih predavanjih, koncertih in dogodkih. Najbolj primeren in učinkovit je osebni pristop in nagovor k podpori dela Karitas. Za enega namenitelja bo župnijska Karitas vsako prihodnje leto prejela povprečen letni znesek darovane dohodnine

na zaposlenega posameznika, ki je v zadnjih letih za Karitas znašal med 10 in 11 EUR. Pomembno je vedeti, da:

- **za darovalce namenitev ne predstavlja nobene dodatne finančne obremenitve ali stroška.** Z namenitvijo le določimo, kako naj se uporabi davek, ki nam ga država v vsakem primeru obračuna;
- **odločitev za namenitev velja za nedoločen čas do prekinitve ali spremembe.** Ni treba, da se odločimo vsako leto znova. Odločitev je za vsakogar razvidna v besedilu informativnega izračuna dohodnine;
- **na www.karitas.si/namenitev najdete vsa gradiva**, ki so potrebna za zbiranje dohodnine za vašo Karitas. Obrazce in povabilo lahko enostavno natisnete ali jih pošljete naprej v elektronski obliki.

Od leta 2013 je več kot 18.000 davčnih zavezancev 0,5 % dohodnine zaupalo Karitas. Od tega 1.600 nameniteljev preko Slovenske karitas dohodnino namenja neposredno 173 župnijskim Karitas. Prizadevamo si, da bi bil ta delež za župnijske Karitas še večji, seveda pa je pomembna zavzetost in iznajdljivost sodelavcev župnijske Karitas. Na delo Karitas v Sloveniji smo lahko upravičeno ponosni. Skupaj sestavljamo veliko pogačo in srce za ljudi v stiski. Skupaj tudi nagovarjamo ljudi, da nam pri tem na različne načine pomagajo.

karitas 5+

BOLJ AKTIVNI NA DRUŽBENIH OMREŽJIH IN INOVATIVNI PRI AKCIJAH

mag. Barbara Kobal Tomc

Na Inštitutu Republike Slovenije za socialno varstvo po naročilu Ministrstva za delo, družino socialne zadeve in enake možnosti že vrsto let spremljamo in evalviramo programe, ki jih izvaja Karitas na Slovenskem. Ugotavljamo, da ima Karitas v slovenskem prostoru izjemno pomembno vlogo na področju socialnega varstva. V okviru svojih dejavnosti in mreže programov zagotavlja pomoč in podporo različnim ranljivim ciljnim skupinam. Usmerja se v pomoč revnim in socialno izključenim, starejšim, mladim, otrokom, staršem, osebam, ki imajo težave, povezane z zasvojenostjo, pozorni pa so tudi na osebe s težavami v duševnem zdravju, saj se na terenu v okviru zagotavljanja pomoči materialno ogroženim pogosto srečujejo s to problematiko. Njihova pomoč pa ni zgolj materialna, ključno je njihovo delovanje na področju zagotavljanja psihosocialne pomoči. Delujejo na način, da prejemnike pomoči spodbujajo k iskanju rešitev lastnega problema oz. stiske, jih opolnomočijo za

reševanje lastne stiske, jih osveščajo in jim pomagajo, da si bodo lahko pomagali sami.

V letu 2018 smo na povabilo Slovenske karitas pod drobnoogled vzeli izvajanje Strateškega načrta Slovenske karitas za obdobje 2014–2018. V okviru naše evalvacije študije smo med drugim ugotavljali, kako različni deležniki vidimo delovanje Karitas na Slovenskem v naslednjih letih. Na podlagi ugotovitev našega dela menim, da bo Karitas v naslednjih letih krepila svojo pomembno vlogo humanitarne organizacije v slovenskem prostoru, saj uživa visoko stopnjo zaupanja med uporabniki ter pomaga vsem ljudem v stiski, ne glede na ideološko, politično in versko pripadnost, sodelavci Karitas pa so hitro odzivni in prijazni do uporabnikov.

NAMENITEV DELA DOHODNINE ZA POMOČ LJUDEM V STISKI

Med področji, ki bi jih morala Karitas v prihodnje bolj nasloviti, je gotovo delo z mladimi ter skrb in podpora starejšim in osebam s težavami v duševnem zdravju. V skladu s sodobnimi trendi pa je nujno, da postane Karitas aktivnejša tudi na družbenih omrežjih in bolj inovativna pri svojih akcijah, s čimer bi verjetno tudi lažje privabila k sodelovanju mlade. Pomemben izziv, ki ostaja pred Karitas, je vključevanje mladih prostovoljcev, s čimer bi na eni strani zagotavljali trajnost in kontinuirano delo, na drugi strani pa ne moremo mimo dejstva, da mladi prostovoljci lažje in učinkoviteje nagovorijo mlajše skupine uporabnikov.

Opomba: Mag. Barbara Kobal Tornic je direktorica Inštituta Republike Slovenije za socialno varstvo.

SPREMLJANJE IN ZAGOVORNIŠTVO

Alenka Petek

Pogosto razmišljamo in se pogovarjamo o tem, kaj so naše naloge, kje se vidimo čez nekaj let oz. katera področja so tista, kjer bi lahko Karitas delovala. Ta načrtovanja mi, čeprav so potrebna, nikoli niso bila preveč pri srcu. Večina našega dela se izvaja v ŽK. Zato težko predvidimo, kakšne možnosti – tako prostorske kot tudi kadrovske – bodo imeli na voljo naši prostovoljci za razširitev svoje dejavnosti. Je pa res, da vseskozi želimo slediti potrebam.

V zadnjem času opazamo, da so potrebe ljudi po strokovni svetovalni pomoči velike. Sami niso kos težavam in stiskam, s katerimi se dnevno srečujejo, zato je svetovalna pomoč nujno potrebna. Pa smo jo sposobni tudi kvalitetno izvajati? V ta namen na naši Škofijski karitas izobražujemo sodelavce ŽK za svetovanje. V prihodnosti želimo izšolati še dve skupini svetovalcev, ki bi potem svojo pomoč nudili proslcem ŽK. Več kot petdeset usposobljenih prostovoljcev bo lahko opravljalo svetovanja na ŽK.

Vse kaže tudi na to, da nas bodo za svojo novo državo izbrali tudi begunci, ki so zapustili svoje države bodisi zaradi vojne ali iskanja boljšega življenja. Ti ljudje se bodo z družinami naselili po naših krajih in bodo v stisku z našimi ŽK. Zanje bo treba pripraviti določene programe pomoči pri vključevanju v našo družbo. V nekaterih ŽK to že danes poteka, bodisi v obliki druženja, učenja slovenskega jezika ali pa predstavitev njihove kulture in njihovega načina življenja preko delavnic in predavanj. Tako se znebimo strahu pred nepoznanim in neznanim. S tem tudi pripomo-

remo k večji odprtosti in sprejemanju tujcev. Upamo, da nam bo z ozaveščanjem uspelo to doseči. Želimo, da v javnosti ne bi prevladalo prepričanje, da nas ogrožajo. Večkrat slišim izjave, da nam bodo zasedli delovna mesta. Pa to res verjamemo? Ali se ne dogaja, da naša podjetja najemajo tujce, ker za določena dela na trgu dela ni primernih ljudi?

V Sloveniji je več kot 90 odstotkov stanovanj lastniških in manj kot 10 odstotkov najemnih. Pomanjkanje najemnih stanovanj z neprofitno najemnino vpliva na težjo dostopnost primernih stanovanj za socialno šibkejške skupine prebivalstva. Z bivalnimi enotami za ljudi, ki so bili deložirani ali pa najemnih stroškov ne zmorejo, zato imajo velike dolgove, bi se želeli rešiti pred brezdomstvom. Pomagali bi tako posameznikom kot družinam in starejšim, ki jim dohodek ter zdravstvene težave ne dopuščajo dostojnega življenja v lastnem stanovanju. Uredili bi nekaj stanovanj za socialno najšibkejške in ranljive skupine prebivalstva in jim na ta način zagotoviti dostojno preživetje za čas, ko potrebujejo strokovno pomoč in niso zmožni sami poiskati primerne rešitve. S tem bi jih ubranili pred izoliranostjo in socialno izključenostjo. Za ta namen bi potrebovali še kakšno hišo, kamor bi lahko naselili ljudi. Želimo si, da bomo za ta namen dobili pomoč župnij in škofije. Trenutno imamo v hiši v Logatcu nastanjenih pet družin. V prihodnosti bomo pripravili še program pomoči zanje in ustrezno strokovno spremljanje.

V prihodne se morali še intenzivneje ukvarjati s spremljanjem in zagovorništvom naših proslcev, saj opazamo, da prihaja do kršenja pravic in dostojanstva uporabnikov. Veliko jih je tudi stigmatiziranih. Naše delo bo treba usmeriti k sodelovanju z njimi v želji po večji vključenosti.

varujmo življenje

IMELA BOŠ ŽIVLJENJE,
NA KATEREGA BOŠ PONOSNA.
IN NIKOLI NE BOŠ
POGREŠALA LJUBEZNI.

Zbrala: Helena Zevnik Rozman

Na bolezen, trpljenje sodobni človek gleda kot na nekaj, kar ga ne sme doleteti. Na nekaj, kar bo lahko s pritiskom na gumb, odločitvijo, podpisom izbrisal iz svojega življenja. Pa vendar, kdor stopi na to pot, je zanj in za vse, ki hodijo z njim, velika šola življenja.

*Pred nami sta kratka odlomka iz knjige Dva kora-
ka po mokri mivki, avtorice in mame Anne-Dauphine
Julliard (Družina, 2012). Knjiga opiše osebno zgodbo
avtorice in njene družine, ki se je soočila z neozdravljivo
hudo gensko boleznijo najprej dveletne hčerke in
nekaj mesecev zatem še komaj novorojene hčerke.
To knjigo sem prebrala že večkrat. Nikoli me ne pusti
ravnodušne in v njej vedno lahko najdem potrditev,
da je lahko vsako življenje zaklad ljubezni.*

V več kot eni uri nam profesor pove vse, kar ve o
tej redki bolezni. Odgovarja na najina večinoma nepo-
sredna vprašanja; rada bi izvedela kdaj, kako in v ka-
kšnem zaporedju se bodo pojavile faze poslabšanja,
kdaj in kako bo nastopila smrt. Vse hočeva vedeti.
Ker nas je manj strah, če vemo. Toda na vsa najina
vprašanja ni mogoče odgovoriti s takšno natančno-
stjo, kot bi si midva želela. Na tem področju je veliko
stvari, ki jih medicina še ni dognala. Bolezen je zelo
redka. Prizadene enega otroka od več deset tisoč.
Malo. A še vedno preveč. Skratka, profesor je potrdil,
kar sva že vedela: Thaïs bo v bolj ali manj kratkem
času ob vse sposobnosti. Znanost ji danes ne more
prinesti upanja na ozdravitev.

Po končanem pogovoru posadim svojo princesko
na bolniško posteljo in jo oblačim, s hrbtom sem obr-
njena proti zdravnikom, Loïcu in psihologinji. Obrnje-
na sem k njej in samo k njej. Z njo se pogovarjam
sproščeno, kot se zna mati s svojim otrokom, mati,
ki trpi: »Moja Thaïs, slišala si vse, kar je rekel zdrav-
nik. Povedal je, da ne boš več mogla hoditi, govoriti,
videti in se premikati. To je res hudo. Vsi smo zelo
žalostni. Toda, ljubica moja, kljub vsemu te bomo
imeli vedno radi. In vse bomo naredili, da boš srečna
v življenju. To ti obljubim, otrok moj: Imela boš lepo
življenje. Ne takšnega, kot ga imajo druge deklice in
Gaspard. Imela boš življenje, na katerega boš pono-
sna. In nikoli ne boš pogrešala ljubezni.« Ne najine ne
od mnogih drugih ...

Od tu najprej je vse jasno. Tako zelo jasno! Pre-
stavili bomo kazalec na lestvici življenja. Preden sva
izvedela za bolezen, sva imela za Thaïs na tisoče na-
črtov in želja. Z njimi bi zapolnila vse njeno življenje.
Življenje, ki bi se končalo brez naju, nedvomno v lepi
starosti. Zdaj pa moramo kazalec približati, skrajša-
ti čas in omejiti prostor. Pri tem se bistvo življenja
– rasti v ljubezni – ne bo spremenilo. Da, Thaïs bo
spoznavala ljubezen. Tako kot Gaspard in drugi otro-
ci, toda v krajšem času. Thaïsino življenje bo sicer
časovno omejeno, bo pa bolj goščeno. Izrazitejša.

... Moram zbrati pogum, da lahko zdržim ta po-
gled. In se mu prepustim. Čas se ustavi. Nisem pre-

pričana, ali srce sploh še bije. Obstajajo samo še te
oči, črne kot ebenovina. Tukaj sredi zimske noči se z
očmi, uprtimi v hčerine oči, z njeno roko v svoji, po-
veže moje srce z njenim, moj duh je z njenim in moja
duša z njeno dušo. Zdaj doumem. Končno.

Spoznanje me doleti kot preblisk. Thaïs mi, ne da
bi trenila ali spregovorila, razkrije najlepšo in največjo
skrivnost: Ljubezen. Z veliko začetnico. ...

... Kako ona ve? Kako je to mogoče? Thaïs je pri-
krajšana za vse. Se ne premika, ne govori, ne sliši, ne
poje, se ne smeje, ne vidi. Celo joče ne. Toda ona lju-
bi. Samo to počne, z vsemi svojimi močmi. Po svojih
ranah, bolehnostih in slabotnostih.

Thaïsina ljubezen se ne vsiljuje, temveč se izkazu-
je. Pred nami je takšna, kot je, ranljiva in krhka. Brez
zaščite, opreme in obrambe. Neustrašna. Tisti, ki
gledajo od daleč, seveda lahko zasmehujejo, zaniču-
jejo in zavračajo krhkost. A tisti, ki se ji približajo, se
sklonijo k njej, se trudijo, da bi jo spremljali, ti zaznajo,
tako kot sem jaz, da njena krhkost kliče le eno, in to
je ljubezen.

... Pred skoraj dvema letoma, ko sem spoznala,
kako se bo bolezen razbohotila in jo prizadela, sem
se vprašala: »Kaj ji bo sploh ostalo?« Ljubezen. Lju-
bezen ji bo ostala. Ta, ki jo prejemamo. In tudi ta, ki
jo dajemo.

Da, ljubezen ima to moč, da spremeni tokove, da
šibkost spremeni v moč. Nepokretna in brez čutil
Thaïs ne more nič brez zunanje pomoči. Lahko bi veli-
ko zahtevala. Toda od nas sprejme le to, kar ji mi želi-
mo podariti. Nič več. Na splošno velja, da je življenje,
ki je okrnjeno in polno trpljenja, težko sprejemljivo. To
nedvomno drži. Če nimamo ljubezni. Brez ljubezni je
neznosno. Če pa ljubimo in smo ljubljeni, prenesemo
vse. Tudi bolečino in trpljenje. Trpljenje ... Predobro
pozna tega nadležnega družabnika naših življenj.
Izkusila sva ga v vseh oblikah. Razen v eni mogoče.
Trpljenje, ki te pahne v obup. Ki uniči najlepša čustva.
V tej nenavadni noči se zavem, da nikoli nisem trpela
zaradi Thaïs. Nikoli. Trpela sem z njo. Zelo. Preveč.
Ves čas. Vedno skupaj z njo.

Danes zvečer si upam reči: Thaïsino življenje je za-
klad. Koncentrat ljubezni, ki ga velikodušno trosi okoli
sebe. Koliko ljudi jo je prišlo obiskat iz solidarnosti, iz
sočutja, iz naklonjenosti, iz vseeno katerega razloga,
od nje so vsi odšli pretreseni in spremenjeni! A ne
tako pretreseni kot po kakšnem šoku. Ne uničeni in
ne prizadeti. Ne. Pretreseni so bili, ker so zaznali ne-
kaj drugega, nekaj nad bolečino in šibkostjo. Prejeli
so mnogo bolj nalezljivo bolezen ...

stiske sodobne družbe

KUPOVANJE SREČE – ZASVOJENOSTI KOT SIMPTOM SODOBNEGA NAČINA ŽIVLJENJA

mag. Drago Sukič

8

Sodoben način življenja je zaznamovan s hitrimi spremembami, ki jim vse težje sledimo – vprašanje je, če sploh še zmoremo. Zelo verjetno je, da se način življenja nikoli v preteklosti ni spreminjal tako hitro, kot smo temu priče v zadnjih desetletjih. Mnogi se spominjamo, da so nam starši (morda stari starši) priporočali, kako dragocen je bil kos kruha, kako so si v družini delili isti par čevljev in podobno.

Hiter tehnološki razvoj pa je povzročil, da smo se v zelo kratkem času znašli v čisto drugačnem načinu življenja, v katerem se še ne najdemo prav dobro. Ta drugačnost se izraža predvsem v tem, da ni več glavno vprašanje, kako preživeti, pač pa, kaj bomo kupili, da nas bo za kratek čas osrečilo. Tako je sodoben zahodni način življenja zaznamovan predvsem s prekomernim potrošništvom v kombinaciji z iskanjem prisilne sreče. Biti potrošnik ni nič nenaravno, tudi z iskanjem sreče ni nič narobe, saj je to človek vedno počel. Kar pa opazimo v današnjem času, je predvsem izguba življenjskega ravnovesja med materialnim in duhovnim. Ker se spremembe odvijajo prehitro in jim ne zmoremo slediti, se nam zelo kmalu zgodi, da postajamo vse bolj površinski in usmerjeni na materialno. Duhovno plat življenja, ki človeka dejansko v globini osrečuje in izpolnjuje, pa vse bolj zanemarjamo.

Človek od nekdaj hrepeni po trenutkih sreče oziroma blaženosti. Od razsvetljenstva naprej se je pojem onstranske blaženosti obrnil predvsem v tostransko srečo, ki se je postopoma sprevrgla v pravico do sreče, v sodobnem času pa velja »zapoved sreče«. Današnjemu človeku se zapoveduje »moraš biti srečen« oziroma »naredi si raj na zemlji«. Če posameznik ne doživlja nenehne vzhičenosti ali stanja blaženosti, se mu hitro pojavi občutek, kot da z njim nekaj ni prav, prevzema ga občutek, da so vsi okrog njega srečni in da je le eden redkih, ki ni srečen.

Ko pristanemo na to, da nam drugi (mediji, reklamna sporočila) določajo naše potrebe, se stanje sreče »kupi«. Ko potrošnik ugotovi, da mu na novo pridobljena dobrina ne prinese takšnega zadovoljstva, kot je pričakoval, se posledično vsak nakup izteče v razočaranje. Razočaranje ni prijetno, zato se je težko upreti skušnjavi ponovnega »kupovanja trenutka sre-

če«, in tako se človek hitro ujame v nevaren vedenjski vzorec, ki lahko vodi v zasvojenost.

V sodobnem načinu življenja, ki je poln hitenja, obveznosti in stresa, vse bolj izgubljam stik s pravim bistvom samega sebe. Ne vzamemo si dovolj časa, da bi se ustavili in se vprašali, kaj nas dejansko osrečuje. Ne ustavimo se, da bi dovolj začutili drug drugega – zato si vse bolj postajamo tuji.

Človeštvo je skozi zgodovino preživelo predvsem zaradi solidarnosti in močne medsebojne povezanosti. Ko je bil človek vpet v močne medsebojne odnose, v katerih se je počutil varnega, se je v času stiske in bolečine lahko k nekemu zatekel. To mu je dalo moč za soočenje z mnogimi izzivi in raznimi stresnimi situacijami. Danes veliko govorimo o stresu in človek hitro dobi predstavo, kot da se ljudje v preteklosti niso soočali s stresnimi situacijami. Morda jih je bilo še več kot danes, vendar so predvsem zaradi trdnih življenjskih vrednot in močne medsebojne podpore imeli dovolj notranje moči za uspešno soočanje z različnimi življenjskimi izzivi in naporji. Zato ne preseneča, da v sodobnem načinu življenja, ki je poln materialnih dobrin, zaznavamo prav pomanjkanje notranje moči. Ko se zgodi, da na naša vrata potrka določena stiska ali bolečina, je videti, da smo pogosto povsem izgubljeni in nemočni.

V svetu potrošništva in obilja si je težko priznati notranjo nemoč, zato se človek hitro znajde v skušnjavi, da si notranjo moč »kupi« s kratkotrajnimi trenutki sreče, ki ga pa ne izpolnijo in mu ne dajejo potrebne življenjske moči. Namesto da bi se podal na pot iskanja dolgotrajnih rešitev, se zateka le k trenutni potešitvi s pomočjo alkohola/droge ali določenih oblik vedenja (nakupovanje, brskanje po spletu, igranje računalniških iger ...). Vse to pa lahko hitro privede do zasvojenosti.

Kdaj smo recimo bolj poglobljeno razmišljali o pomenu neizogibnega trpljenja, o bolečini, o minljivosti? Bolečino skušamo čim prej utišati, ob tem se pa le redko sprašujemo, kaj nam bolečina sporoča. To potrjuje tudi dejstvo, da podobno kot v drugih državah razvitega sveta tudi pri nas narašča poraba protibolečinskih zdravil.

Droge, alkohol, igranje računalniških iger, spremljanje TV-serij, nakupovanje in podobno človeku za trenutek pričarajo občutek sreče, umirijo ali potolažijo. Zato pri mnogih delujejo kot osnovni regulatorji čustvenega razpoloženja. Da je pijača za dušo tisto, kar je hrana za telo, je ukoreninjena narodna navada. Tako smo še vedno do zasvojenosti s prepovedanimi drogami precej kritični, medtem ko smo do zasvojenosti z alkoholom veliko bolj strpni. Sploh pa smo še preveč tolerantni do zasvojenosti z delom (deloholizem), do zasvojenosti z odnosi, s hrano (motnje hranjenja), do

zasvojenosti s spolnostjo, z igrami na srečo ipn. Vendar ko na koncu potegnemo črto, gre pri vseh teh vedenjih še vedno za zasvojenost. In vsaka zasvojenost je za človeka škodljiva, saj postane nadomestek za pristen odnos z bližnjimi in vse bolj vodi v odtujevanje ljudi.

V kulturi potrošništva se bo zelo verjetno še naprej izrazito poudarjala predvsem materialna plat življenja. Zato bo vsak dan pomembnejše, da s svojim načinom življenja širimo sporočilo in zavest, da človek ne živi le od materialnih dobrin, temveč tudi od duhovne hrane, ki mu dejansko daje potrebno notranjo moč. Le tako lahko upamo, da bo jutri manj tistih, ki bodo iskali trenutek sreče in notranje moči v alkoholu/drogi, nakupovanju ipd. – pač pa se bomo podali na pot iskanja resničnih duhovnih vrelcev ter se tako izognili raznim oblikam zasvojenosti.

*mag. Drago Sukič, spec. ZDT, Zavod Pelikan - Karitas
Programa socialne rehabilitacije zasvojenih Zavoda
Pelikan - Karitas sofinancirajo MDDSZ, Slovenska karitas
(s sredstvi FIHO) in lokalne skupnosti.*

na obisku

DOBRODELNOST V ŽUPNIJI DOBRNA

Herta Rošer

Župnijska karitas Dobrna se bliža svoji 30. obletnici. Ustanovljena je bila leta 1991, polnost svoje vloge pa je zaživela v času odcepitvenih vojn na območju nekdanje Jugoslavije. Med osebjem Term Dobrna je bilo precejšnje število zaposlenih iz južnih republik, ki so k sebi sprejeli svojce z najbolj ogroženih območij. Zanje smo v Župnijski karitas nudili pomoč v oblačilih, posteljnini in hrani. Slednje smo po zaslugi žal že pokojne dobrotnice, s. Michelangele, v večini dobili iz Italije, tudi nekaj denarnih sredstev, da smo še kaj dokupili, oblačila pa nam je priskrbela turistična vodička iz Nürnberga, ga. Katarina Zewe.

Člani ŽK, od začetnih 8 do današnjih 23, so v lokalnem okolju z osebnim pristopom zastavili mrežo pomoči potrebnih občanov, ki jih danes oskrbujemo s paketi hrane iz EU. S pomočjo Škofijske karitas Celje poskrbimo za higienske pripomočke in šolske potrebščine, še posebej pa se naši uporabniki veselijo letovanja v Portorožu, ki se ga vsako leto udeleži nekaj naših starejših. Tudi otroke smo že imeli na letovanju ŠK Celje. Sicer pa svoj program realiziramo v povezavi s Škofijsko karitas, ki skrbi za izobraževanje sodelavcev in nudi možnost duhovne poglobitve ter prijateljskega

druženja na vsakoletnem romanju sodelavcev vseh župnijskih Karitas celjske škofije.

Na lokalni ravni smo vpeti v utrip občine, kar potrjuje župansko priznanje ob naši 20-letnici. O dejavnostih ŽK redno objavljamo prispevke v občinskem glasilu in na ta način skušamo ozaveščati ljudi za medsebojno pomoč in solidarnost. Vsako leto se prijavimo na razpis za sredstva iz občinskega proračuna, kar je glavni vir denarja, s katerim razpolagamo, nekaj malega dodamo s prodajo adventnih venčkov in darovi posameznikov. Tako lahko pokrijemo potrebe za plačilo položnic, nakup drv, živila za dietno prehrano ...

Člani naše Karitas svoje karitativno delovanje v služenju sočloveku najbolj uresničujemo v individualnih pogovorih, ko skušamo posameznike v stiski usmeriti v iskanje samostojne rešitve problema ob naši podpori, največkrat pa je dovolj, da jim samo prisluhnemo – da čutijo, da so slišani, kar jim je v notranjo razbremenitev. To še zlasti doživljamo ob obiskih bolnih in ostarelih v domači oskrbi ali v domovih za starostnike v Vojniku, Velenju in bivalnih enotah Nine Pokorn v Dramljah in na Dobrni.

Vsako leto v začetku jeseni starejše in invalidne osebe iz našega okolja povabimo na kratko popoldansko romanje, saj so celodnevna romanja za to populacijo prenaporna. Na izbranem cilju najprej poskrbimo za duhovno poglobitev, kjer je priložnost za zakrament sprave in med sv. mašo tudi za bolniško maziljenje. Zatem pa sledi druženje ob toplem obroku v bližnjem gostišču. Kako lepo je videti omizje vedrih obrazov in globoko hvaležnost v očeh ob slovesu! Za marsikoga izmed udeležencev je bil to edini dan v letu, ko so se odmaknili iz monotonosti vsakdanjika, za nas, karitativne delavce, pa najlepši del programa ŽK Dobrna.

**Tradicionalno romanje bolnikov in ostarelih v baziliko
Lurške Matere Božje v Brestanico,
16. septembra 2018, foto: Vera Kravos**

karitas mladih

KARITAS MLADIH

Luka Oven

V Sloveniji je med vsemi prostovoljci mreže Karitas kar dobra petina mladih. Zavedamo se, da je vključevanje mladih v prostovoljno delo zelo pomembno za graditev močne in trdne skupnosti, saj prostovoljno delo predstavlja spodbudo za solidarnost v družbi. Mladi prostovoljci bodo tako nekoč na podlagi pridobljenih izkušenj s prostovoljnim delom lahko dobri ambasadorji, podporniki, donatorji ali celo sodelavci dela in aktivnosti Karitas v Sloveniji.

»YoungCaritas – Karitas mladih« se mladim želi približati na različne načine. Eden od njih je osebni stik, z organizacijo različnih izobraževanj in prostovoljskih aktivnosti. Te aktivnosti so zelo različne, zato lahko vsak najde nekaj zase in pri tem uporablja svoja znanja in talente.

Stik z mladimi navezujemo tudi posredno, preko delavnic v vrtcih in šolah. Tam s pomočjo mentorjev in prostovoljcev mladi spoznavajo socialne probleme, hkrati pa tudi delovanje in aktivnosti Karitas. Naša želja je, da mlade prav preko »youngCaritas – Karitas mladih« ozaveščamo o socialnih problemih v družbi. V njih hočemo vzbuditi čut za sočloveka ter željo po tem, da bi znali prepoznati in po svojih močeh pomagati ljudem v stiski.

Mladi s sodelovanjem pri različnih aktivnostih pridobijo nove izkušnje in dragocena prijateljstva za celo življenje. Oba načina sta za Karitas pomembna, saj nas vsak po svoji poti pripeljeta k mladim. Velik poudarek dajemo temu, da je že prva izkušnja z »youngCaritas – Karitas mladih« za mlade zabavna, zanimiva in pusti v njih dober vtis. Zavedamo se, da bodo na podlagi te izkušnje pristopali k nadaljnjim aktivnostim in zraven povabili še svoje prijatelje ter tako pomagali k širjenju prostovoljske mreže Karitas mladih v Sloveniji.

DOGAJA se

V začetku septembra so v Ceorleu (Italija) mladi iz sedmih evropskih držav (Slovenije, Nemčije, Francije, Italije, Luksemburga, Avstrije in Češke) na Poletni univerzi youngCaritas (t. i. Summer University) razpravljali o tem, kaj naredi populizem tako uspešen in kaj mu lahko nasprotuje. Na programu so bile dnevne delavnice in dogodki. Poleg tega so imeli udeleženci čas za razprave in izmenjavo izkušenj. Dogodka se je v sklopu projekta MIND udeležilo tudi 6 mladih iz Slovenije.

MLADI se PREDSTAVIJO

Živjo, sem Katarina in zaključujem magistrski študij živilstva v Ljubljani. Za letovanje socialno ogroženih otrok v okviru Slovenske karitas sem izvedela čisto po naključju, ko sem brskala po spletu. Najprej sem pomagala kot animatorka, sedaj pa kot voditeljica enega od tednov. Po 6 letih teden, preživet z otroki in animatorji v Portorožu, še vedno predstavlja enega najlepših tednov v mojem poletju.

Prostovoljstvo: Poleg počitnic Biserov sem bila 8 let tudi animatorka ter nato voditeljica oratorija v Logatcu. Sem se pa lani upokojila in predala štafeto mlajšim. :-)

Hobiji: Rada pojem, opazujem sončne zahode in s prijatelji potujem po svetu.

Najljubša hrana: Domači njoki s paradižnikovo omako in bučkami.

Najljubši kraj za izlet v Sloveniji: Vedno znova me preseneti, kako lepa je Slovenija. Zato bi težko izbrala enega. Nazadnje me je zelo navdušil razgled s celjskega gradu.

Najljubša pesem: Nina Pušlar: Kdo še verjame.

Najljubši kotichek, kjer se sprostiš: S prijatelji na sladoledu v stari Ljubljani, tudi pozimi. :)

Najljubša slovenska beseda: Šelestenje. Ker zelo lepo zveni, ko jo izgovoriš.

Več na www.karitas.si

»OSTANITE V MOJI LJUBEZNI«

(Jn 15,9)

Branko Maček

Na prošnje se navadno odzovemo različno – mi-slim, da je več pozitivnih odgovorov kot zavrnitev. Tudi to pisanje je odgovor na prošnjo. Sprašujem se, kaj napisati ... Nakazano mi je bilo, da je materiala veliko – »bil si v Aleksincu in z župljani častil sv. mater Terezijo iz Kalkute, papeževa sporočila na Madagaskarju in pri misijonarju Pedru Opeki, delovanje Karitas doma, Slomšek, mesec rožnega venca ...«

Ob zbiranju misli me prešine marsikaj in že zapisano velikokrat brišem in na novo poskušam nekaj zapisati ... Saj se ne ve, da zapisano ne bi bile le sanje in bralčevo spraševanje, ali nam je kaj povedal – dal za razmišljanje in novih moči za razdajanje ...

V 30-ih letih in več se sigurno nekaj nabere, da si lahko podelimo in se opogumimo. Mesec oktober nas vedno opogumlja, saj je poln sadov, in to ne le narave, tudi na duhovnem področju, še posebej ob premišljevanju velikih skrivnosti odrešenja, ko med prsti drsijo jagode rožnega venca. Tako se vedno spomnim, da je veliko sadov tudi pri Karitas. Koliko programov – dobrih del – molitev v vsej različnosti, ki naj bi nas vodili k naši skupni skrbi: imejmo se radi, pomagajmo si, bodimo dobri. Različnost nas ne sme odtujevati, ampak nas mora povezovati, saj smo ena družina in spadamo skupaj. Toliko nam bo namreč lepo in toliko nas bo Bog imel rad, kolikor bomo mi drug drugega razumeli, sprejeli in imeli radi. Zaupajmo v Božje spremljanje, in ne stavimo le na lastne moči.

Čas nas je oblikoval in mi ga oblikujemo. Tudi z vsakoletnimi seminarji, izobraževanji, druženji, iskanjem novih poti, ko želimo nadgrajevati prehojeno pot delovanja Karitas doma in po svetu ... Potrebno je skupno razmišljanje in skupno delovanje, pozorno zaznavanje in opazovanje človeka v stiski – zaznavati potrebe, poslušati in spoštovati. Ker je pri našem delu tega veliko, je potrebno, da vidim, da se dogaja veliko dobrega. Zato se še naprej učimo iz evangelija ter se trudimo sooblikovati družbo z vero, upanjem in ljubeznijo – najprej pa sebe in drug drugega. Saj to velja za glavne kreposti in je seveda prav, da jih upoštevamo tudi pri delovanju, življenju in delu Karitas – tam, kjer smo.

Usmerjajmo pogled na to, kar se naredi dobrega, in ne pozabimo, da je treba sprejemati izzive časa. Poklicani smo, da iščemo nove poti pri pomoči najbližjim in reševanju planeta. To nam je nakazal sveti oče Frančišek v razmišljanju pri sveti maši ob odprtju 31. generalnega zasedanja na srečanju Caritas Internationalis:

»'Ostanite v moji ljubezni' (Jn 15,9): to je tisto, po čemer Jezus sprašuje v evangeliju. Kako se to stori? Treba je biti blizu Njega, razlomljenega Kruha. Poma-ga nam, če smo pred tabernakljem in pred mnogimi živimi tabernaklji, ki so ubogi. Evharistija in ubogi, pritrjen tabernakelj in premikajoči se tabernaklji: tam se ostaja v ljubezni in srka miselnost razlomljenega Kruha. Tam se razume 'kakor', o katerem govori Je-zus: 'Kakor je Oče ljubil mene, sem tudi jaz ljubil vas' (prav tam). In kako je Oče ljubil Jezusa? Tako, da mu je dal vse, da ni ničesar zadržal zase. To izgovarjamo v veroizpovedi: 'Bog od Boga, luč od luči'; dal mu je vse. Ko pa se zadržujemo, da bi dali, ko najprej zago-varjamo svoje interese, ne posnemamo Božjega ka-kor, nismo svobodna in osvobajajoča Cerkev. Jezus pravi, naj ostanemo v Njem, ne v svojih idejah; naj si ne domišljamo, da lahko nadzorujemo in upravljamo; vabi nas, naj zaupamo drugemu in se drugemu daru-jemo. Prosimo Gospoda, naj nas osvobodi 'učinkoviz-ma', posvetnosti, prefinjene skušnjave, da bi častili sebe in svoje sposobnosti. Prosimo za milost, da bi sprejeli pot, ki jo nakazuje Božja beseda: ponižnost, občestvo, odpoved.«

Tako bomo spoznavali in tudi vedeli, kaj je bistve-no, kakor o tem govori Martin Luther King:

*»Ni bistveno to, da si ljubljen,
temveč to, da ljubiš.
Ni bistveno to, da uživaš,
temveč to, da podarjaš.
Ni bistveno to, da se uveljaviš,
temveč to, da se angažiraš.
Ni bistveno to, da pričakuješ mir,
temveč to, da ustvarjaš mir.
Ni bistveno to, kaj ljudje mislijo o tebi,
temveč to, kaj misli Bog o tebi.
Ni bistveno to, da vse spoznaš,
temveč to, da spoznano storiš.«*

Naj bo z Božjo pomočjo na poti Karitas v nasle-dnjih obdobjih veliko ponižnosti, občestva in odpove-di ob pogledu na bistveno.

MOLITEV ZA DELAVCE

papež Frančišek

prevod: s. Leonida Zamuda SL – Vatikan,

vir: Vatican news

Sveti oče je zmolil molitev za delavce ob obisku Madagaskarja, konkretno kamnoloma Mahatazana in združenja Akamasoa, ki ga vodi misijonar Pedro Opeka.

Naj bo to tudi naša molitev za delavce v Sloveniji, ki si s trdom in lastnim potom služijo kruh in morajo zaradi nizkih dohodkov priti po pomoč še na Karitas.

Bog, naš Oče, Stvarnik neba in zemlje, zahvaljujemo se ti, da si nas zbral na tem kraju kot brate pred to skalo, ki jo je razklalo človeško delo. Prosimo te za vse delavce.

Za tiste, ki opravljajo delo s svojimi rokami in z neizmernim fizičnim naporom. Ohrani njihova telesa pred prehudo obrabo, naj ne pogrešajo nežnosti in sposobnosti, da pobožajo svoje otroke in se igrajo z njimi. Nakloni jim dušnega zagona in telesnega zdravja, da jih teža njihovih nalog ne bo pritisnila ob tla.

Daj, da jim bo sad dela omogočil zagotoviti dostojanstveno življenje njihovim družinam. Naj v njih zvečer najdejo toplino, uteho in pogum in naj skupaj, združeni pod tvojim pogledom, spoznajo še resničnejše veselje.

Naj naše družine vedo, da je veselje, ko si služimo kruh, popolno, kadar ta kruh delimo. Naj naši otroci nadaljujejo s šolanjem in naj njihovi učitelji posvečajo čas tej nalogi, ne da bi za vsakdanje preživljanje potrebovali še druge dejavnosti.

Bog pravičnosti, dotakni se src podjetnikov in vodilnih; naj poskrbijo za vse, kar je potrebno za zagotovitev dostojnega plačila za vse delavce in spoštljivih okoliščin njihovega človeškega dostojanstva.

S svojim očetovskim usmiljenjem poskrbi za tiste, ki so brez dela, in daj, da bo brezposelnost – vzrok za toliko bede – izginila iz naše družbe. Vsak naj spozna veselje in dostojanstvo ob tem, ko si služi kruh, ga prinese domov in vzdrži svoje drage.

Ustvari med delavci duha resnične solidarnosti. Naj znajo biti pozorni eni na druge, naj se vzajemno opogumljajo, podpirajo utrujene, dvigajo tiste, ki so padli.

Njihovo srce naj se nikoli ne preda sovraštvu, zameri in grenkobi pred krivico, ampak naj ohranjajo živo upanje na boljši svet in delajo zanj.

Naj se znajo skupaj na konstruktiven način zavzemati za svoje pravice in njihovi glasovi in njihovi kriki naj bodo slišani.

Bog, naš Oče, ti si delavcem vsega sveta dal za zavetnika sv. Jožefa, Jezusovega krušnega očeta, pogumnega moža Device Marije. Njemu izročam vse tiste, ki delajo tukaj v Akamasoi, in vse delavce Madagaskarja, še posebej tiste, ki živijo težko življenje iz dneva v dan in iz rok v usta.

On naj jih varuje v ljubezni tvojega Sina in jih podpira v njihovem življenju in v njihovem upanju. Amen.

OBISK S KOROŠKE

Danilo Jesenik Jelenc

V okviru projekta INVOLVED (celoten naslov: Socialno vključevanje preko prostovoljstva in novih oblik zaposlovanja za osebe, ki jih ogrožata nezaposlenost in socialna izključenost) smo 26. 8. 2019 gostili sodelavki Karitas avstrijske Koroške in sodelavki Karitas avstrijske Štajerske. Obiskali smo Škofijsko karitas Ljubljana, Materinski dom Zavoda Pelikan in predstavili dejavnosti Slovenske karitas. Kljub polnemu urniku in obilici informacij smo se imeli lepo. Izmenjave sodelavcev in sodelavk petih projektnih partnerjev povezujejo obmejne Karitas, utrjujejo prijateljstvo in strokovno bogatijo naša prizadevanja. Veseli nas, da bomo v tem čezmejnem projektu ob sodelovanju zunanjih strokovnjakov bolje spoznali ljudi v stiski in jim ustrezneje pomagali.

Interreg
SLOVENIJA – AVSTRIJA
SLOWENIEN – ÖSTERREICH
Evropska unija | Evropski sklad za regionalni razvoj
Europäische Union | Europäischer Fonds für regionale Entwicklung

TUKAJ SEM, ZGODI SE!

Luka Oven

Tretja sobota v septembru je za mlade (in mlade po srcu) že tradicionalno rezervirana za Stično mladih. Dogodek vsako leto poteka v organizaciji Katoliške mladine, na njem pa se je zbralo več kot pet tisoč mladih iz Slovenije. Že v zgodnjih jutranjih urah je jasno, da bo ta dan samostan priča velikemu številu mladih, ki jih vsako leto nagovori geslo Stične mladih. Letošnje se je glasilo »Tukaj sem, zgodi se!«, vsebino srečanja pa so črpali iz papeževe poslanice, ki jo je napisal za Svetovni dan mladih.

Tudi v »youngCaritas – Karitas mladih« smo, kot vsako leto, mlade prostovoljce spodbudili, da se z nami udeležijo dogodka. Letos so bili nekoliko bolj aktivni, saj smo poleg običajnega programa, ki ga izvajamo na stojnici, pripravili tudi ulično aktivnost, kjer smo predstavili fotografsko razstavo na temo razvojne pomoči, ki jo Karitas izvaja po svetu. Oza-veščali smo o razmerah v svetu in mlade vprašali, kaj njim pomeni dom. Pripravili pa smo tudi delavnico Gradimo skupni dom, ki je govorila o aktivnem sodelovanju mladih pri reševanju družbenih problemov, kot so povečana revščina v državah v razvoju, neenake možnosti za šolanje in druge težave, s katerimi se srečuje ogromno mladih po vsem svetu. Glavno vprašanje, ki je ob tem odmevalo, je bilo, kako lahko mladi poslušajo, presodijo in služijo. Ob tem pa vidijo poklicanost, da ne ostanejo ravnodušni in se v njih prebudi želja služiti predvsem tistim, ki najbolj trpijo.

koper

UMETNIKI ZA KARITAS SO ODRINILI NA GLOBOKO

Jožica Ličen

Od 19. do 23. avgusta je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino potekala 25. mednarodna likovna kolonija Umetniki za karitas pod naslovom »Odrinimo na globoko«.

Rezultat tega druženja je do konca septembra možno videti v sinjevrškem ateljeju. 84 avtorjev je ustvarilo 127 likovnih del, ocenjena vrednost presega 40.000 EUR.

Udeleženci 25., 'srebrne' mednarodne likovne kolonije Umetniki za Karitas so bili: *Lojze Čemažar, Klementina Golija, Joso Knez, Nikola Marković, Nikolaj Mašukov, Noriaki Sangawa, Veljko Toman in Nina Zuljan*. Torej pestra družba tako z vidika ustvarjalnosti kot tudi krajev, od koder prihajajo. Za dan ali dva so se pridružili tudi člani strokovnega sveta, nekateri, kot Silva in Azad Karim, Jože Bartolj, Lucijan Bratuš in Tone Seifert, spremljajo kolonijo od samega začetka, prav tako tudi umetnostna zgodovinarica in likovna kritičarka Anamarija Stibilj Šajn. Tekom let so se pridružili še Mira Ličen, Bogdan Soban, Milena Gregorčič, Janez Štros, Igor Zimic in številni drugi pomočniki.

Razstava je obogatena s slikami bivših udeležencev in različnih darovalcev, ki jih je bilo letos kar 61. Imena vseh bodo objavljena v katalogu.

Na tej tisočmetrski gori smo doživeli pester in barvit teden. Dokaz, da je bil to delovni teden, so nedvomno nastale slike, vse skupaj je v torek pod večer obogatila skupna sveta maša v cerkvi Angelov varuhov na Otlici, v sredo pa okrogla miza o zgodovini Umetnikov za Karitas in izzivih umetnosti ter dobrodelnosti v družbi. Okroglo mizo je vodil kulturni urednik na Radiu Ognjišče Jože Bartolj, sodelovali smo Kristjan Vidmar kot gostitelj, Anamarija Stibilj Šajn, ki je zastopala umetniški vidik projekta, pa urednik Novega glasu Jurij Paljk, ki je predstavljal številne ljudi, ki Umetnikom za Karitas odpirajo vrata razstavišč. Voditeljica projekta Jožica Ličen sem predstavila dobrodelno noto, ki ni samo daj – dam, torej ponudba in nakup slik, temveč širjenje duha umetnosti in dobrodelnosti. Zanimiv je bil predvsem odgovor umetnikov, ki so v razpravi izpostavili pojem 'skupno dobro', kajti vojne, ki jih podpira orožarski lobi, in uničevanje narave ne vodijo nikamor.

Vsakoletni četrtek, 'dan odprtih vrat', je višek kolonije Umetniki za Karitas. Ta dan se udeležencem pridružijo tudi drugi ustvarjalci. Razdeljevanje platen,

beleženje darovalcev in ustvarjenih slik je kar velik zalogaj, skupni obed tke prijateljske vezi, za kar poskrbi tudi gostoljubna družina Vidmar. Tudi tokrat je bilo tako. V kulturnem programu so v besedi in pesmi nastopili domačini – Gorjani, od najmlajših do najstarejših. Pozdravila sta tudi Cveto Uršič, generalni tajnik Slovenske karitas, in Renato Nucero, direktor Škofijske karitas iz sosednje Gorice.

ške karitas iz sosednje Gorice.

Župan Občine Ajdovščina Tadej Beočanin je spregovoril o Sinjem vrhu kot eni najlepših točki v občini, kjer človek začuti svobodo do neba in morja. Umetniki kot ustvarjalci vizij in iluzij so z darovanjem talenta in časa dokaz, da v naši potrošniško naravnani družbi le ni vse tako črno. Zahvalil se je tudi sodelavcem Karitas, ki vedo, da človek ne živi samo od kruha in da je prav umetnost dodana vrednost človekoljubja.

Koprski škof Jurij Bizjak se je dotaknil svetopi-semskega sporočila o čudežnem ribolovu, ki se konča tako, da 'so potegnili čolne h kraju in šli za Gospodom'. To je zaželel tudi sodelavcem Karitas in vsem navzočim – da bi v ključnih trenutkih pogumno vrgli mreže in šli za Gospodom.

Sledila je predstavitev udeležencev kolonije in nastalih del ter končno ogled postavljene razstave. Nekatera dela so navzoče že ta večer nagovorila, in so kar šest slik že rezervirali.

Darovani znesek od likovnih del bo šel v sklad Karitas za pomoč mladim, ki bodo preko programa Popoldan na Cesti in Centra Bogdana Žorža za mlade iskali svoje mesto v družbi.

Mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas je prvi del celotnega projekta, ki med ljudmi zaživi s potovanjem razstav in odkupom likovnih del. Prav potujoče razstave so del karitativne dejavnosti, saj med širše množice prinašajo sporočilo lepote in dobrote. Na Sinjem vrhu bo razstava do konca septembra, oktobra se seli v Pretorsko palačo v Koper, novembra bodo dela postavljena ob osrednji prireditvi Škofijske karitas

Koper v dvorcu Lanthieri v Vipavi ter na Klicu dobrote v Celju, decembra pa v galeriji Ars v Gorici.

Tako sta si tudi letos lepota in dobrota podajata roko.

PODOBA SVETE MATERE TEREZIJE V VSEH CENTRIH KARITAS KOPRSKE ŠKOFIJE

Jožica Ličen

Sodelavci Karitas v koprski škofiji smo se 5. septembra, na god sv. Matere Terezije, zbrali v cerkvi Marije Tolažnice žalostnih v Logu pri Vipavi. Prišli so sodelavci Karitas od Bovca do Kopra in napolnili loško cerkev. Mnoge sodelavci Karitas so tudi cerkveni pevci v domačih župnijah, zato je pod taktirko Helene Brataševca in ob orgelski spremljavi Erne Kalin veličastno odmevala pesem Bogu v čast.

Sveto mašo je ob somaševanju duhovnikov daroval koprski škof dr. Jurij Bizjak. Ob tej priliki je blagoslovil podobe sv. Matere Terezije, ki so jih sodelavci Karitas sprejeli in odnesli v Centre dekanijskih in območnih Karitas – Bovec, Tolmin, Novo Gorico, Grgar, Ajdovščino, Idrijo, Postojno, Pivko, Sežano, Ilirsko Bistrico, Izolo, Portorož in Koper – ter v domove Karitas, kjer se izvajajo posebni programi: Soča, Solkan, Šempeter pri Gorici, Ajdovščina in Bertoki. Ta podoba bo vsem prejemnikom pomoči in nastanjenim v domovih sporočala, da so prišli na kraj, kjer se zaposleni in prostovoljci trudijo živeti ljubezen do bližnjega.

V pridigi je škof spregovoril o Materi Tereziji, ki je s svojim življenjem pričevala o Božji neskončni ljubezni do človeštva. Pozornost vsega sveta je pritegnilo zlasti njeno neutrudljivo delo za najrevnejše, najbolj zapuščene, najbolj ranljive. Za mnoge ostaja skrivnost, kako ji je to uspevalo, kje je našla moč za brezmejno razdajanje. Na številna vprašanja je vedno odgovarjala s ponižnostjo in modrostjo. Ob koncu je g. škof spomnil: *»Najstrašnejša revščina je osamljenost in občutek, da te nihče nima rad. Včasih mislimo, da revščina pomeni: lakota, nagota in brezdomstvo. Pa vendar je največja revščina nekaj drugega: biti nezajelen, neljubljen in vedeti, da ni nikomur mar zate. V naših družinah in domovih moramo začeti zdraviti to vrsto revščine.«*

Kar dvajset let je bilo vsakoletno srečanje ob koncu pastoralnega leta, in sicer vsako leto v drugi dekaniji. Na ta način smo spoznali številne cerkve in cerkvice, ki niso le kulturni spomeniki, temveč imajo v vsakem kraju močno duhovno sporočilo. Tudi zato se je med sodelavci Karitas izoblikovala potreba po duhovnem srečanju ob začetku pastoralnega leta, istočasno pa tudi želja, da sv. Mati Terezija vse bolj postaja vzornica molitve in dela za ljudi v stiski.

Po sveti maši je duhovni recital pripravil slikar in kulturni urednik na Radiu Ognjišče Jože Bartolj, avtor podobe sv. Matere Terezije. Recital z odlomki misli in dela svetnice so dopolnili mladi glasbeniki: Oskar Ličen in Alma Fučka z violino ter Martina Brataševca s citrami. Sama sem našim sodelavkam in sodelavcem rekla: *»Sveta Mati Terezija je bila svetnica za Cerkev in Nobelova nagrajenka za svet, nam pa, ki smo le kaplje v oceanu dobrote, ostaja svetel zgled.«*

maribor

V NOvem DOMU SE DOBRO POČUTI

Zala Motaln

16

Ivan Brezovec je nasmejan 53-letnik z Downovim sindromom. Znanci in bližnji ga kličejo Mišo in ga poznajo po tem, da obožuje šale ter smeh. Mišo je pred nekaj tedni, potem ko mu je umrla mama, postal varovanec stanovanjske skupnosti Čebelice v Slovenskih Konjicah. Kratek pogovor sva izvedla v njegovi novi sobi, kamor je bil nedavno nameščen. Pokazal mi je, kaj vse hrani v njej, in mi med drugim povedal, da je njegovo najljubše oblačilo svetlo modra majica.

V Čebelici bivaš že nekaj tednov, verjetno si se tudi že privadil na novo okolje. Kako se počutiš tukaj?

Zelo dobro. Posteljo imam udobno, veliko barvam, televizijo lahko gledam in podobne stvari počnem. Veliko hodimo tudi na izlete. Pa mentorice so tudi v redu.

Praviš, da se večkrat odpravite kam. Bili ste npr. že v knjižnici, na sladoledu, na pohodu, šli ste se kopat ... Kje ti je bilo do zdaj najbolj všeč?

Vse mi je bilo všeč. Najbolj pa mi je bilo všeč, ko smo šli v knjižnico in sem tam lahko gledal revije. No, ti je bila takšna hiša, ki jo lahko pobarvaš.

Zdaj si novi dom že dodobra spoznal, kje pa si živel prej?

Prej sem vse življenje živel v Ljubljani z mamo, ampak zdaj je umrla. Nazadnje sem bil v ljubljanskem varstveno-delovnem centru Tončke Hočevar. Tam sem imel kar nekaj prijateljev. Od tam je tudi Tina. Tako da njo poznam že od prej in mi je bilo lažje, ko sem prišel v Konjice. (*Opomba: Tina je prav tako varovanka Čebelice in je bila pred tem v VDC Tončke Hočevar.*)

Ostale pa si spoznal in še spoznaš zdaj. Kaj poleg tega še rad počneš?

Rad imam ročna dela. Rad šivam in izdelujem prtičke in pojštrčke. Tukaj, kjer zdaj živim, bolj pogosto barvam. Najraje imam takšne pobarvanke. (*Opomba: pokaže na mizo, kjer so pobarvanke z živalskimi motivi in mandale.*) Imam tudi zelo veliko barvic in flumastrov pa indigo papir za prerisovanje pobarvank.

Vidim, da na steni nad posteljo tvojega cimra visi poster Tanje Žagar. V kateri glasbi pa ti uži-vaš?

Rad poslušam Vilija Resnika in Modrijane. Ono 'ti ti ti moja rožica' imam rad.

Ta pa je takšna za plesat! Ali tudi ti rad plešeš?

Ja, rad. Ampak bi rabil žensko, ki bi z mano plesala. Sam ne morem (smeh).

Gotovo jo boš našel. No, ko govoriva ravno o plesu in glasbi, opazila sem, da imaš 'sintisajzer'. Kje si ga dobil?

Mami mi ga je kupila za rojstni dan. Poglej, kaj znam zaigrati. (Ga vklopi in nekaj zaigra.)

To je bilo slišati krasno. Hvala za pogovor.

ALZHEIMER CAFE V LENARŠKI KNJIŽNICI

Andrej Sraka in Anja Fras

Dom sv. Lenarta je od leta 2018 Demenci prijazna točka (DPT), ki v lokalnem okolju pripomore k razumevanju in sprejetosti oseb z demenco in njihovih svojcev ter jim nudi ustrezno pomoč.

V okviru DPT smo sredo, 18. 9. 2019, v knjižnici v Lenartu priredili Alzheimer Cafe. Naša gostja je bila prim. asist. Mojca Muršec, dr. med., spec. psih.

Zbrane je najprej nagovoril direktor Zlatko Gričnik, ki je izpostavil misel, da je Dom vezni člen, ki ozavešča širšo skupnost kot demenci prijazno okolje. Obenem pa spomnil, da sodelavci Doma nujno potrebujejo svojce, da bi lažje in bolje služili stanovalcem. S pesmijo je prireditev obogatil domski pevski zbor.

Pri svojem delu se v Domu sv. Lenarta pogosto srečujemo s svojci, ki so zbegani, prestrašeni, polni občutkov krivde, nepripravljeni na stanja, ki jih bolezen prinaša, in polni vprašanj, na katera včasih ne znamo odgovoriti. Predavateljica je spregovorila prav o njih, zanje. O zapostavljenih življenjih svojcev, ki v skrbi za svojega dragega, obolelega za demenco, prezrejo svoje potrebe in potrebe svojih bližnjih.

Predavateljica je v začetku spregovorila o demenci v preteklosti, o tem kako so jo v antiki sprejemali kot nek manko, v srednjem veku je bila demenca posledica greha, kasneje norost, senilnost.

Leta 1907 pa je nevrolog Alois Alzheimer prvi opisal postopno, večletno upadanje intelektualnih in spominskih sposobnosti pri svoji bolnici, in tako najpogostejšo obliko demence imenujemo ravno po njem: Alzheimerjeva bolezen. Pri tej obliki bolezni nastanejo spremembe v možganskih celicah, ki začnejo odmirati. Težave se najpogosteje začnejo počasi in počasi

napredujejo – od lažje pozabljivosti do težkih motenj mišljenja, presojanja in izvrševanja vsakodnevnih opravil vse do popolne odvisnosti od pomoči.

Trenutno je v Sloveniji 40.000 obolelih za demenco, od tega jih kar 87 % živi doma, in še enkrat toliko je negovalcev, svojcev, ki so prezrti, skriti pacienti. Ti pozabijo na svoje želje in potrebe, postajajo depresivni, izgoreli, tesnobni, saj ne zmorejo več. Predavateljica izpostavlja, da svojec mora delati na sebi, ne sme si dovoliti, da izgori, saj potem ne more več skrbeti za obolelega za demenco; kot je povedala: »Bolnik ne more skrbeti za bolnika.«

Vodja zdravstvene nege v Domu, Violeta Pečar, je predavateljici postavila nekaj vprašanj. Opozorila je, da opaža, da v Dom prihajajo bolniki, ki so že starejši, ko je demenca že napredovala. Gostja, prim. asist.

Mojca Muršec, dr. med., spec. psih., je povedala, da je razlog v tem, da je obisk psihiatra dandanes še vedno stigma, da je ljudi tega sram. Zaradi tega se bolezen pozno diagnosticira in zdravljenje oz. upočasnitev, zaviranje bolezni ni tako uspešno. Poudari, da smo mi tisti, ki lahko prestopimo to stigmo. Sledilo je vprašanje, na kak način pristopiti k svojcem in jim predstaviti, da je dobro, da je oseba z demenco sprejeta v dom. Predavateljica pove, da si s tem svojci, negovalci, opomorejo od nenehne skrbi in si povrnejo svoje življenje, poskrbijo zase in za svoje zdravje. Sledila so vprašanja obiskovalcev, eno izmed njih je bilo, kakšna je preventiva, če sploh obstaja. Predavateljica je izpostavila dve pomembni stvari: zdrav način življenja, kamor sodijo redna fizična aktivnost, zdrava prehrana ..., in družetje. Rada pove, da kar je dobro za srce, je dobro za dušo.

Srečanje smo v prijetnem vzdušju zaključili ob kavi in pecivu, kar je tudi namen Alzheimer Cafeja.

Dobro je, da si pacienti z demenco in njihovi svojci medsebojno pomagajo, da se udeležujejo strokovnih predavanj, da se tako bolje seznanijo z boleznijo. Najpomembnejše je namreč, da pacientu zagotovimo varno, strpno in zaupanja vredno okolje, v katerem se ne bo počutil kot nemočna žrtev svoje bolezni, temveč kot enakovreden član družine in družbe.

murska sobota

ROMANJE ŽK SV. JURIJ OB ŠČAVNICI

Klavdija Furšt

Zadnjo avgustovsko soboto smo se člani ŽK Sv. Jurij ob Ščavnici odpravili na romanje v Trstenik in Brezje. Zraven smo povabili tudi družinske člane, saj brez njihove podpore ne bi zmogli opravljati karitativnega dela in preživljati ur ob različnih akcijah in delu.

Romanje je bilo namenjeno povezovanju in utrjevanju vezi med člani in obenem zahvala za vse dobro

opravljeno delo ter prošnja za delo v prihodnje – za moč in čut za sočloveka v stiski.

Pot nas je vodila v Trstenik, kjer smo obiskali g. Mirka Rakovnika, ki je bil veliko let duhovni pomočnik našemu g. župniku. Predstavil nam je kraj, salezijanski dom in svoje delo. V cerkvi sv. Martina smo imeli sveto mašo, ki jo je ob somaševanju našega župnika g. Boštjana daroval g. Mirko.

Po klepetu in malici nas je pot vodila v Manufakturno Mojster Janez, kjer nam je Janez Rozman na zanimiv način predstavil vse o tisku v preteklosti. V bližini

se nahaja tudi Alpski smučarski muzej Elan, ki nas je za trenutek odpeljal v preteklost, saj smo vsi opazili smučke, na katerih smo nekoč stali kot otroci.

Sledil je osrednji del romanja. Obiskali smo Brezje in se ustavili pri Mariji Pomočnici ter se ji zahvalili in se priporočili v njeno varstvo.

Dan je v dobri družbi tekel prehitro, zato smo imeli čas le še za večerjo.

Domov smo se vrnili s toplino v srcu in z načrti za delo v prihodnje.

VSAKA SKUPINA JE ENKRATNA

Jasmina Kolbl

V torek, 17. septembra 2019, smo se »stari in novi« voditelji Župnijskih skupin za starejše ljudi zbrali v Lazarjevem domu Škofijske karitas Murska Sobota na skupni interviziji.

Veseli smo, da se nam je lahko pridružil tudi prof. dr. Jože Ramovš, ki nas je v uvodu prisrčno pozdravil in izrazil svoje veliko veselje, da je lahko priča zagovorom diplom že 3. generacije voditeljev Župnijskih skupin, ki delujejo na območju Škofijske karitas Murska Sobota. Poleg razreševanja težav, ki se pojavljajo pri delu v Župnijskih skupinah, je bil osrednji del intervizije zagovor 9 diplomantov novih voditeljev Župnijskih skupin.

V nadaljevanju je predstavljenih nekaj misli, ki so jih nove voditeljice izpostavile ob zagovoru:

»Udeleženci srečanj so bili navdušeni nad delom v skupini. Ura oz. ura in pol je prehitro minila. A več kot navdušenost nad programom so povedali njihovi žareči obrazi in ponovna udeležba v polnem številu na naslednjem srečanju.«

»Člani naše skupine cenijo najino delo. Sprejemajo ga s hvaležnostjo. Prav zaradi tega želiva skupaj s so-voditeljico biti še bolj predani in ljubeznivi.«

»Druženje s starejšimi in s sovoditeljico je nekaj čudovitega. Veliko se učimo drug od drugega. Zato želim in zato si bom vedno prizadevala biti hkrati voditeljica, članica in vsem sestra.«

»Z izvajanjem skupin se starejšim ljudem pomaga, da poleg vseh skrbi, ki jih prinese tretje življenjsko obdobje, preživijo prijeten čas ob skupnem druženju, izmenjavi življenjskih izkušenj in z Božjo milostjo. To zadnje je za nekatere izjemnega pomena, saj v današnjem času, razen pri sveti maši, niso deležni skupnih molitev v manjši skupini, še manj poglobljanja v skrivnosti zgodb iz Svetega pisma.«

»Prižgano lučko v svojem srcu začutim, kadar vsak

član oziroma članica skupine brez zadržanosti, ne glede na svoje sposobnosti, bere, moli in se družijo z ostalimi. Tako smo si vsi enaki.«

»Veliko nam pomeni podpora gospoda župnika. Ko je gospod župnik prisoten, so srečanja vrhunska.«

»Priročnik Življenje ob rožnem vencu ni bil samo naša glavna literatura pri usposabljanju, temveč nam pri samem delu v skupini služi kot nekakšen kašipot in zagotovilo za uspešno sodelovanje vseh prisotnih. Ko bomo obdelali vse vsebine iz priročnika, se že veselimo dela po gradivih, ki jih pripravlja g. Jože Hozjan.«

»Sedaj, ko zaključujem izobraževanje, si močno želim, da bi se ta škofijska mreža Župnijskih skupin ohranila. Pregovor pravi, da je v slogi moč. Jaz pa k temu dodajam, da je v slogi tudi upanje v lepši in boljši jutri.«

Po koncu zagovorov smo se vsi zbrani strinjali, da je res vsaka skupina enkratna, unikatna. Prav tako je vsak voditelj drugačen, vendar poseben po svoje. »Nobeden ni boljši od drugega,« je še poudaril dr.

Ramovš ter nam toplo položil na srce, naj intervizije voditeljev redno izvajamo, saj je to nujno potrebno za uspešno delovanje Župnijskih skupin. Kajti, kot je večkrat poudarjal pionir slovenske psihologije, Anton Trstenjak, je res lepše, kadar »**skup držimo**«.

(Intervizije se izvajajo v okviru projekta MJU »Povezani, vključeni, sprejeti«.)

ново mesto

K MARIJI IN BLAŽENEMU ALOJZIJU GROZDETU NA ZAPLAZ

Gregor Vidic

Na zadnjo soboto v mesecu avgustu se je odvijalo sedaj že tradicionalno romanje invalidov, bolnih in starejših na Zaplaz. Pod Marijin plašč se na Zaplaz že več kot stoletje zatekajo in priporočajo številni častilci od blizu in daleč, bolniki in trpeči, ki jim je Marija na poseben način blizu še zlasti kot tolažnica. Semkaj poromajo tudi častilci blaženega mučenca Alojzija Grozdetu. Romanja so se tako udeležile tudi skupine Krščanskega bratstva bolnikov in invalidov, Medobčinskega društva invalidov Dolenjske in Bele krajine ter Medobčinskega društva amputirancev Dolenjske in Bele krajine. V molitvi rožnega venca in ob podelitvi zakramenta sprave so se romarji lepo pripravili na sveto mašo, ki jo je ob somaševanju duhovnikov vodil novomeški škof msgr. Andrej Glavan. Zbrane je najprej pozdravil g. Ciril Murn, predsednik novomeške Škofijske karitas ter voditelj Škofijske komisije karitativnih dejavnosti.

Gospod škof je v pridigi slikovito primerjal življenje človeka »s potovanjem – romanjem po poti, ki je strma, včasih polna jam in kotanj, polna dogodkov. A je v njem tudi veliko veselih ur, ki nam jih nihče več ne more vzeti. Te so naše bogastvo in se jih radi spo-

minjamo.« Osamljeni so številni bolniki, ki trpijo zaradi križa bolezni, vendar se zavedajo, da je »bolezen in z njo povezano trpljenje skrivnost. Jezus je stopil vanj na križu. Po zakramentu bolniškega maziljenja vstopa on sam v naše življenje, v bolezenske zgodbe, in nas trpeče pridruži svoji daritvi.« Izpostavil je pereč pojav osamljenosti, še zlasti starejših, ter strah pred trpljenjem, ki je tako prisoten v današnji potrošniški družbi, prežeti z miselnostjo o samomorih in evtanaziji – »lepi smrti« s pomočjo. Škof Andrej je svoj nagovor sklenil z globokimi besedami tolažbe: »V Marijinem srcu je drugačna resnica, ki se glasi: Vi ste veliko vredni, postanete lahko celo aktivni nosilci odrešenja njenega Sina svetu! Tudi v bolezni, stiski in trpljenju iščite njegovo voljo in jo skušajte izpolniti. Dajte svojo nemoč na razpolago Njemu, da preko nje zasije Božja ljubezen – več v življenju ne morete storiti.«

Po pridigi je sledila podelitev zakramenta bolniškega maziljenja, ki so ga prejeli številni bolniki, bogato liturgično dogajanje pa so s svojimi glasovi še dodatno polepšali pevci župnije Št. Peter – Otočec.

Lepo vreme je pripomoglo, da so se romarji tudi po maši naužili lepot božjepotnega svetišča in njegove okolice, se z veseljem pomudili in družili ter se po zaslugi sodelavk Župnijske karitas Trebnje okrepčali s kavo in čajem. Na Škofijski karitas smo še posebej hvaležni vsem sodelavkam in sodelavcem škofijskih ter župnijskih skupin, ki so sodelovali pri organizaciji in izvedbi romanja.

LETOVANJE STAREJŠIH V PORTOROŽU

Letovanje starejših Škofijske karitas Celje je potekalo drugi teden v septembru. 28 udeležencev je od ponedeljka do petka preživelo sproščen oddih v Sončni hiši v Portorožu.

Tam v Portorožu

Blaž Jelen

Tam v Portorožu
na Senčno grem pot,
da v Sončni hiši
bom pravi gospod.

Streho nad glavo
in stol za pod rit,
nekaj za jesti
in nekaj za pit'.

Po sladoledu
sem kópat' se šel,
pòl pa na soncu
kosti sem pogrel.

Voda vsa modra
in sonce žari,
tud' v posezoni
je mnogo ljudi.

Daleč letalo,
bolj spodaj je zmaj,
pa še padalo
se spušča na kraj.

Nekaj jih plava,
še več čofota,
je kuštrava glava
in vetrič pihlja.

Kdor ni tetoviran,
je skoraj izjema;
tam plac okupiran,
na koži pa krema,

ki ščiti nas dobro
pred sončnimi žarki
tačas, ko se vozijo
drugi na barki.

Sedaj bela jadra
na morju svetlijo,
na mobil tel strastno
ljudje govorijo.

Peljamo se z ladjo
do Izole gladko,
se sprijateljimo
s prijazno posadko.

V Piran avtobus nas
natlačen odpelje,
nam cerkve in mesto
nar' dijo veselje.

Smo šli tud' pod zemljo
v predor Parenzana
in iz Portoroža šli
vse do Strunjana.

Ker ura je hitra,
priganja že čas,
se vračam na hribček
tja v Dom Karitas,

kjer Zdenka skrbi za vseh
nas os'n' dvajs't
in Ana obuja
do hrane naš gajst.

Gospod Luka vselej
je delat' pripravljen
in Blažev je križ skoraj
čisto ozdravljen.

Le kaj bi brez Tinke –
prinaša nam futra:
strdi, marmelade,
salame in putra.

Res Sveta Trojica
nas rada ima –
nam je pripeljala
duhovnika dva.

Je Milan vsak dan
za nas vse maševal,
in pravi, da rad bi
kar tukaj ostal.

A Niko jih nekaj
domov bo peljal,
ne bi rad v prometni
koloni obstal.

Zahvala

Na začetku pisma bi se vam zahvalila, da ste me izbrali, da sem lahko za nekaj dni uživala. Res iskrena hvala. Bili so prečudoviti, nepozabni dnevi. Malo me je skrbelo, kako bo vse to potekalo. Res je, da še ne spadam v skupino starejših, a vseeno: bilo je prečudovito. Zelo dobro sem se počutila med njimi, spoznala sem ljudi z različnimi zgodbami – nekatere so bile lepe, nekatere pa slabe. Vse to se je premagalo. Med njimi sem spoznala gospo, ki mi je postala babica. Pomagala sem ji pri hoji, prijeli sva se pod roko in šli počasi do zastavljenega cilja. Še enkrat iskrena hvala za ta prečudovit teden. Bog vam povrni.

Irena Umek Babič

PORTOROŽ IN SONČNA HIŠA

s. Slavka Cekuta

Za udeležence letovanja ŠK Novo mesto je bil prvi septembrski teden v Sončni hiši v Portorožu posebno doživetje. Kljub slabi vremenski napovedi smo imeli čudovito vreme, veliko sonca in mirno morje.

Kaj je dom? O tem smo razmišljali, se spraševali in med seboj delili takšne in drugačne izkušnje. Ob osebnih fotografijah, ki smo jih prinesli s seboj, so

naši spomini postali živi, dotikali so se najglobljih globin srca: od tam so prišle tihe solze, ki so polzele po prenekaterem licu. Spet drugim pa se je na obrazu zarisal prešeren smehljaj, ki je izražal posebno toplino in srečo ob spominu na dom.

»Dom so spomini, ki nas spremljajo. Občutja, ki nas napolnjujejo, izkušnje, ki nas usmerjajo. Kljub temu da smo si ustvarili nov dom za družino, radi *gremo domov – se radi vračamo tja, kjer smo bili doma. Zavetje doma je vera v Boga in v našo Mamo Marijo.*«

Gospa, ki je v ranem otroštvu izgubila starše, se je takole spominjala občutka doma: »Ko sem ob nedeljah hodila k maši, so me žene božale po licih in gladile po laseh. Bilo mi je lepo in vedno me je navdajal poseben občutek doma, ki ga nisem imela. Danes pa so te žene v domu za starejše in jih večkrat obiščem, z njimi molim in jih tudi včasih pobožam po licih, vedno pa se spominim svojega otroštva in njihovih gest prijaznosti.«

Za naše spomine smo oblikovali »škaflo spominov«, nekateri pa so izdelali hišo – dom iz lesa.

V »škaflo spominov« smo shranili tudi lep izlet v Koper in ogled vrta kaktusov, ki je bil nekaj posebnega. Med nami so se pletle posebne vezi prijateljstva ob obloženih mizi, evharistični mizi in veselem druženju, tako na plaži kot v Sončni hiši. Hvala Bogu in sodelavcem ŠK Novo mesto.

POMOČ SLOVENCEM V VENEZUELI

Jana Lampe

Stanje v Venezueli je zaradi slabega vladanja v državi že nekaj let zares kritično. Vlada velika humanitarna kriza. Primanjkuje hrane, zdravil, v mnogih krajih tudi elektrike in vode. Tudi mnogi Slovenci, ki tam živijo, so v velikem pomanjkanju, predvsem starejši, mladi pa so večinoma odšli. Njihova pokojnina zaradi velike inflacije znesi borih 5 EUR mesečno. V tem času so zelo shujšali, tudi po 20 kg. Če zbolíš in nimaš zdravil, je lahko usodno. Velik problem je tudi, da v trgovinah

ni na voljo živil, tudi če bi imeli denar. Zelo žalostno je tudi, da je mnogo venezuelskih otrok podhranjenih. Otroci zelo trpijo. Zelo so se me v teh dneh dotaknile besede naše misijonarka s. Andreje Godnič, ki sedaj deluje v Venezueli in s katero smo tudi začeli sodelovati: »*Mnogi otroci imajo čisto znučane čevlje, ki jih ne morejo več nositi. Da lahko igrajo nogomet, si navežejo kar kartone na noge ...*« Kriza in stiska ljudi, ki človeku seže v globino srca.

Na Slovenski karitas že od 2017 pomagamo Slovencem v Venezueli s pošilkami zdravil in s sredstvi za nakup hrane, in sicer v sodelovanju s predsednico Društva sv. Cirila in Metoda v Venezueli go. Antonijo Brundula. Ko je bila ga. Antonija septembra 2017 v Sloveniji, nas je povezal takratni urednik Družine g. Franci Petric. Takoj smo začutili njihovo stisko in začeli pomagati. Kako pomagati Slovencem v Venezueli, je bil velik organizacijski izziv, vendar smo našli poti. Pomoč pošiljamo preko zasebnih kanalov, ki so varni, učinkoviti in preverjeni. Do sedaj smo sedemkrat zagotovili potrebna zdravila za Slovence v Venezueli, ki smo jih dobili brezplačno, predvsem v sodelovanju s pro bono ambulantami v Kranju, pa tudi v Ljubljani in Mariboru, ki jo vodi Nadškofijska karitas. Letos pa nam je slovensko podjetje Krka v sodelovanju z Uradom za Slovence po svetu doniralo zdravila za celotno skupnost Slovencev za leto in pol. Ta zdravila smo že odposlali v Venezuelo. Začeli smo sodelovati tudi s sestrami uršulinkami, med katerimi v Venezueli deluje tudi s. Andreja Godnič, in jim v septembru poslali še 9 paketov z zdravili.

Kmalu po začetku našega sodelovanja smo začeli pošiljati tudi denar za nakup hrane, predvsem za starejše Slovence v Caracasu, nekaj paketov pa je šlo tudi v Valencijo. Do sedaj smo za nakupe hrane posredovali 11.000 EUR. S tem smo pomagali preko 30 slovenskim družinam v Venezueli, predvsem starejšim posameznikom, parom, ki so zelo shujšali. Za vsako družino se običajno pripravi paket z do dvesto kilogrami hrane (moka, sladkor, olje, testenine ...) in osnovnimi higienskimi pripomočki. Vsa do sedaj poslana pomoč je po rokah ge. Antonije Brundula uspešno prišla do Slovencev v Venezueli. S to pomočjo preko ge. Antonije in Društva bomo pomagali še naprej. Prav tako pa smo prva sredstva poslali tudi s. Andreji Godnič, da bodo tudi sestre uršulinke lahko pomagale s hrano tam živečim Slovencem, še posebej v Valenciji in njenem obrobju, ki je oddaljena od glavnega mesta in še revnejša. Vsi Slovenci so za to pomoč neizmerno hvaležni. Na Slovenski karitas smo veseli, da smo lahko prišli blizu Slovencem, ki živijo v Venezueli in so se znašli v hudi stiski.

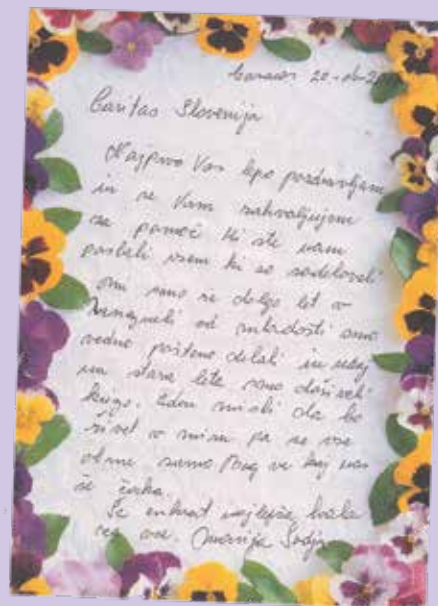
Ljudem v obubožani Venezueli smo pomagali tudi preko Caritas Venezuela in humanitarnega poziva.

Lokalna Karitas je ob pomoči celotne mreže Caritas Internationalis ves čas aktivna s pomočjo. Pomagajo predvsem nosečim ženskam in otrokom, s hrano in zdravstveno oskrbo.

Zaradi velike krize, ki še naprej vlada v Venezueli, nadaljujemo z zbiranjem sredstev za pomoč.

Kdor bi želel pomagati, lahko svoj

dar prispeva na: Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: SI56 0214 0001 5556 761, namen: Pomoč Venezueli, koda namena: CHAR, BIC banke: LJBASI2X, sklic: 00 850. Hvala!

MIGRACIJE

Nina Stenko Primožič

Vir: Povzetek poglavij iz publikacije Naš skupni dom, ki je nastala v okviru projekta MIND – Migracije. Povezanost. Razvoj; www.karitas.si.

Priseljevanje na območje Slovenije in zaščita delavcev migrantov

Večina migracij na območje današnje Slovenije tako v preteklosti kot tudi danes poteka iz držav, ki so bile del nekdanje Jugoslavije. Državljeni teh držav so predstavljali poglobitni delež migracijskih tokov, mnogi med njimi pa so se v Sloveniji ustalili, si ustvarili dom in družino ter uredili državljanstvo.

Med tujimi državljani s prijavljenim prebivališčem v Sloveniji so prevladovali državljani Bosne in Hercegovine (54.044 oseb), Kosova (14.860 oseb), Srbije (11.832 oseb), Severne Makedonije (11.346 oseb) in Hrvaške (9.472 oseb). To so tudi države, od koder se je v zadnjem letu v Slovenijo preselilo največje število migrantov. V publikaciji ugotavljamo, da je priseljevanje skozi zgodovino pomembno prispevalo k industrijskemu in gospodarskemu razvoju Slovenije.

Glavni dejavnik, ki še vedno privablja ljudi, je industrijski razvoj Slovenije. Delodajalci v Sloveniji so najpogostejše povpraševali po nizko kvalificiranih delavcih migrantih, največkrat za delo v slabše plačanih panogah, kjer je pogosto prisotna negotovost zaposlitve in slabši delovni pogoji, prav tako pa so pristojni organi in civilnodružbene organizacije zaznale večje število kršitev in izkoriščanja delavcev migrantov. Danes velja, da je največ delavcev migrantov zaposlenih v nekaterih najbolj ključnih sektorjih industrijske dejavnosti, to je

v gradbeništvu, ki mu sledijo proizvodnja in prevoznštvo ter skladiščenje. Delavci migranti v državo prinašajo delo in veščine, prav tako pa so pripravljeni delati v tistih sektorjih in dejavnostih, ki zaradi nizkih plačil in slabših pogojev dela pogosto ne pritegnejo domačih delavcev in delavk. Razmere na področju zaščite delavcev migrantov so posebej zaskrbljujoče.

Razmere v državah, od koder prihajajo migranti, pogosto prisilijo ljudi, da se odločijo za selitev – bodisi zaradi preživetja, visoke stopnje nezaposlenosti in revščine bodisi zaradi nezaupanja v pravno državo in visoke stopnje korupcije. Žal pa mnogi večkrat tudi pri nas niso deležni dostojnega dela in plačila: številne izkoriščevalske prakse, ki vsebujejo elemente trgovine z ljudmi, postajajo sestavni del trga dela v Sloveniji, pri čemer so zlorabam izpostavljeni predvsem nizko kvalificirani ali prekarni delavci. Pri tem so delavci migranti, ki se znajdejo v takih razmerah, v primerjavi z izkoriščanimi domačimi delavci v ranljivejšem položaju, saj pogosto nimajo sredstev, znanja, veščin ali socialnega kapitala, da bi se soočili s težavami ali izkoriščanje prijavili ustreznim organom. Na te razmere opozarja kar nekaj kazalnikov, posebej zaskrbljujoča je stopnja smrtnosti na delovnem mestu med delavci migranti, slednja je trikrat višja kot pri domačinih. Med drugim je glede varstva pravic do dostojnega dela zaskrbljujoča tudi visoka stopnja tujih delavcev, zaposlenih na delovnih mestih, za katera so prekvalificirani. Delavci migranti imajo najpogostejše pridobljeno srednješolsko strokovno izobrazbo, številni med njimi pa tudi visokošolsko, kar pomeni, da so preizobraženi za delo, ki ga opravljajo. Mnogi med njimi se pozneje prekvalificirajo v poklice, po katerih je povpraševanje.

Demografski izzivi

Priseljevanje je ključni dejavnik, ki blaži negativne posledice staranja prebivalstva in upadanja deleža delovno aktivne populacije v Sloveniji, ob upoštevanju nizke stopnje rodnosti v Sloveniji. Populacija v Sloveniji se stara bistveno hitreje kot v evropskem povprečju. Intenzivno staranje prebivalstva je treba obravnavati tudi v luči izseljevanja, kjer prihaja predvsem do t. i. bega rok in bega možganov. Vse to ustvarja izrazite pritiske na nacionalni sistem socialne varnosti, kjer se kot posebej občutljiv na demografske spremembe kaže sistem pokojnin, invalidskega zavarovanja in drugih kritij iz naslova socialnega zavarovanja. Sodobna družba se sooča z vse večjimi izzivi prihodnosti, ki niso povezani le z zagotavljanjem trajnostne gospodarske rasti in vzdrževanjem sistemov socialne varnosti, ampak tudi z usklajevanjem zasebnega in poklicnega življenja v luči vse večjih potreb po dvojnem varstvu – skrbi za otroke in starajoče se starše. Migracije so pomemben dejavnik, ki ob celovito zastavljene migracijske politike, ki predvidevajo sodelovanje znotraj mednarodne skupnosti, lahko uspešno naslo-

vijo izzive pri oblikovanju ukrepov za varne, urejene in ustrezno regulirane migracije.

Revščina, socialna izključenost in kršitve človekovih pravic

Migranti so v primerjavi z ljudmi, rojenimi v Sloveniji, izrazito bolj izpostavljeni tveganju revščine in socialne izključenosti. Podatki kažejo, da je leta 2016 skoraj vsak drugi migrant v Sloveniji med 20. in 64. letom tvegati revščino in socialno izključenost, kar je več od povprečja EU, kjer je bil delež migrantov, izpostavljenih tem tveganjem, 40%.

Najbolj ranljivi v migracijah so ženske in otroci. Slovensko migrantsko prebivalstvo se razlikuje predvsem glede na dejavnike, povezane s spolom. Delež žensk med priseljenci je približno tretjinski.

Po izkušnjah Karitas in drugih humanitarnih ter socialnovarstvenih organizacij so priseljenke bolj izpostavljene tveganju socialne izključenosti, izoliranosti in revščini, prav tako pa se srečujejo z večjimi izzivi pri iskanju zaposlitve. Tako so priseljenke s Kosova skupina, ki se srečuje z več preprekami – ene so jezikovne narave. Gre za ženske, ki se pogosto priselijo v Slovenijo preko instituta združitve z družino in se v novem okolju z novimi pričakovanji težko znajdejo. Mnoge med njimi niso imele izkušnje plačanega dela, saj so opravljale predvsem neplačana gospodinjstva ter skrbele za kmetije. Iskanje zaposlitve in vključevanje na trg dela lahko zanje predstavlja velik izziv, zato potrebujejo intenzivno individualizirano podporo specializiranih programov, predvsem podporo pri učenju jezika ter pomoč kulturnih medietork, ki prispevajo k uspešni integraciji žensk v socialno in delovno okolje. Podobno kot pri ženskah je tudi pri otrocih migrantih treba zagotavljati ciljne programe podpore, ki pripomorejo k zgodnji integraciji v novo okolje. Otroci z migrantskim ozadjem so namreč skoraj petkrat bolj izpostavljeni tveganju revščine kot otroci brez migrantskega ozadja. Slovenija se uvršča med države, kjer so otroci tako imenovane druge generacije priseljencev na slabšem v primerjavi s svojimi vrstniki, ki ne prihajajo iz migrantskih družin. Opaziti je tudi, da se otroci s podobnim socialno-ekonomskim statusom in kulturnim kapitalom običajno vpisujejo v podobne šole, zaradi česar prihaja do družbene razslojenosti in segregacije otrok, zlasti otrok z migrantskim ozadjem. Podatki raziskav in opažanja na terenu kažejo, da ima Slovenija razmeroma neugodno integracijsko migracijsko politiko, ki ne odgovarja na potrebe otrok migrantov, njihovih staršev in nenazadnje tudi učiteljev.

»Pripravljani na odhod...«

Stanovalci Doma Lenart na sprehodu po lenarških ulicah skozi mestni park do občine, kjer so obiskali župana mag. Janeza Krambergerja.

»Naj za trenutek odložijo svoje čopiče in se poveselejo ob 25 letnici Umetnikov za Karitas!«

Moška družba na 25. koloniji Umetniki za Karitas na Sinjem Vrhu

Na letovanju starejših iz ŠK Novo mesto je bil čas tudi za ustvarjanje lepih izdelkov in lepih odnosov...

Med številnimi mladimi na Stični mladih so bili tudi mladi prostovoljci Karitas, ki so nagovarjali mlade k solidarnosti in prostovoljstvu ter jim v spomin in spodbudo razdeljevali zapestnice.

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

